

ta antaa kitettäjälle pelivaraa, ja kun tuuli käy oikeasta suunnasta, saaren päässä olevan aallonmurta- ja yli, surffari ajaa turvallisesti tyynessä vedessä.

-Viime kesänä raivasimme pohjasta kiviä pois. Vielä kun saisimme perattua kivet pois Nallikarin ja Toppilansaaren välisestä ranta-vedestä, se olisi upea saavutus.

Pöllänlahden suosio perustuu hiekkasärkkään, joka rikkoo aallot. Tuuli kulkee silti esteettömästi särkän yli. Freestyleä ja hyppimistä harrastavat suosivat juuri Pöllänlahden poukamaa.

Hailuodon lauttarannan erikoisuus puolestaan on matalan veden aikana paljastuvat laajat hiekkasärkät. Sopivalla tuulella särkät rikkovat aallokkoa, ja samaan aikaan meren pinta on peilityni.

-Lauttarannan matalan veden aika on harvinaisuus. Viime kesänä pääsimme nauttimaan tästä erikoisuudesta, kertoo Rautava.

Talvella leijasurffari vaihtaa leijahihtoon. Kitettäjät ovat ensimmäisiä ja viimeisiä niin jäällä kuin avovedessä. Kauteen ei tule turhia taukoja.

-Talvella aloittaminen on helpompaa kuin kesällä. Jäälle kelpaavat vajan nurkkaan jääneet vanhat suorat Fischerit, Rautava vinkkaa.

Oritkari on talvella leijahihtäjien unelma jopa kellon ympäri.

-Rekkaterminaalin valot hohtavat niin voimakkaasti jäälle saakka, että näemme leijahihtellä Oulunsaloon ja takaisin. Pimeällä jään pinnan muodot erottuvat paremmin kuin valoisalla, Rautava selvittää.

Kesällä lauta kulkee kainalossa ja leija repussa. Paikan vaihto tuulen mukaan on helppoa.

-Niillä, jotka haksahattavat lajiin pahasti, kaluston määrä ei rajoita liikkumista. Ostetaan vain isompi auto, Rautava heittää.

Leijapurjehtijan lempipuheenaiheita ovat sää, tuulen voimakkuus ja -suunta. Tuuliennusteita oululaiset harrastajat seuraavat windguru-palvelusta. Ilmatieteen laitoksen tuuliennusteet sopivat paremmin maakravailulle.

Nyrkkisääntönä lajissa on rantaan päin käyvä tuuli. Pääsääntöisesti ajetaan sivutuuleen.

-Jos tuulee rannasta pois päin ja käy hupsis, päätepusäkki on Ruotsi, Rautava sanoo.

Väärinkäytettynä ja väärissä olosuhteissa leija voi olla vaarallinen niin itselle kuin sivullisille.

Erittäin ikävä kolaus sattui kesäkuussa Helsingin edustalla, kun kokenut leijalautailija kuoli onnettomuudessa.

-Riskin saa vauhtilajissa vietyä niin pitkälle kuin tahtoo. Minun tietooni tulleet loukkaantumiset ovat sattuneet kokeneille harrastajille. Lähinnä polvea ja nilkkaa on mennyt.

Ainoa tapa perehtyä leijasurffaukseen on käydä kurssi.

-Vastuullinen harrastaja pe-laa yhteisten sääntöjen mukaan ja kiinnittää huomiota omaan ja muiden turvallisuuteen, Rautava kiteyttää. **K**

Tällä kertaa Päivi Majava jää Toppilansaaren rannalle katsomaan kareiden menoa. Puuskainen tuuli on liian kova hennolle harrastajalle.

Turvallisuus on ykkösasia

Leijahihtoa ja leijasurffausta on parasta opetella kokeneiden kouluttajien opastuksella.

Kurseja Oulussa järjestää leijakoulu Lappis ja kurssit pyörivät kysynnän ja tuulten mukaan läpi kesän. Kurssipaikka on tuulen mukaan paras mahdollinen joko Toppilansaaren päässä olevalla rannalla tai Hailuodossa.

Newbie-kurssi on tarkoitettu surffaajalle, jolla ei ole kokemusta leijoista lainkaan. Ensin lennätetään ja haetaan tuntumaa pieneen harjoitusleijaan ja käydään teoriaa läpi. Tämän jälkeen siirrytään isompiin välineisiin. Tavoitteena on itsenäinen ajaminen laudalla.

Kursseille otetaan 1-2 henkeä kerralla. Kurssi kestää, kunnes aloittelija voi jatkaa lajiharjoittelua itsenäisesti. Kurssilla käydään läpi turvalliset harrastusolosuhteet ja -paikat sekä välineet.

Leijat ja laudat sisältyvät 250 euron kurssihintaan.

Kesän aikana Lappiksen toimipiste löytyy Nallikarin aallonmurtajan päästä.

Mikä lajissa kiehtoo?

"Tärkeintä on meri ja sen jatkuva muuttuminen. Ei ole kahta samanlaista päivää. Vaikka kuinka usein surffaa ja olosuhteetkin ovat samat, niin aina se on erilaista.

Toinen asia, joka tässä lajissa miellyttää, on se, että saan itse määrätä tahdin. Voin lähteä revittelemään ja hyp-pimään isoja ilmoja, treenaamaan uusia temppeja tai sitten ottaa vaan ihan rennosti, nauttia tuulesta ja merestä. Ja tämän kaiken välimuotoineen voi mahdollistaa yhteen tuntiin."

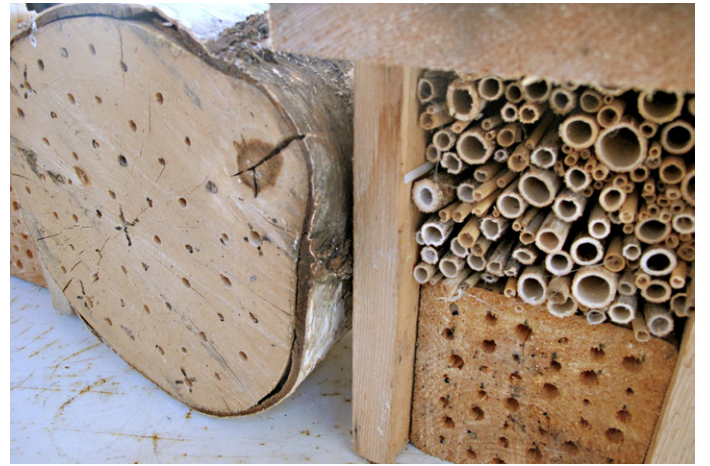
Harri Rautava
kouluttaja ja leijasurffari

"Tässä oppii kunnioittamaan ja ihailemaan luontoa ja sen voimaa aivan uudella tavalla. Meri ei koskaan ole samanlainen, eikä tuuli puhalla tänään samalla tavalla kuin eilen. Upeiden harrastuskokemusten lisäksi parasta ovat ihmiset, joita lajin parissa tapaa. Leijasurffarit on läpeensä lupsakkaa porukkaa.

Löysin leijasurffauksessa tutusta kaupungista aivan uudet kasvat."

Päivi Majava
leijasurffari

Ti

Koivupölkyn palasta tai korsista voi tehdä pesän pölyttäjille.

PUUTARHASSA

Hotelli houkuttaa pölyttäjät puutarhaan

Kukkia sekä puutarhan marjapensaita ja hedelmäpuita pölyttäviä hyönteisiä kannattaa houkutella puutarhaansa, sillä palkkioksi saa kukkaloiston ja runsaan sadon.

Kylmä alkukesä on koetellut hyönteisiä. Pölyttäjillä on myös asuntopula, sillä sopivia puunkoloja ei tahdo enää löytyä. Paras tapa houkutella pölyttäjät paikalle on rakentaa niille keinopesä, kertoo **Reima Leinonen** Kainuun Ely-keskuksesta.

Hyönteishotelliksikin kutsutun pesän voi rakentaa koivupölkystä tai korsista, kuten järviruo'osta ja koiranputkista. Kaupoissa myytävät valmiit hyönteishotellit eivät usein sovellu olosuhteisiimme.

-Suomessa ei ole semmoisia otuksia, jotka pesisivät esimerkiksi kävyissä tai jonkinlaisessa luonnosta kerätystä nukassa.

Paras materiaali on puu, etenkin koivupölkky, josta leikataan parinkymmenen sentin paksuinen siivu. Siihen porataan neljän, kuuden ja kymmenen millin suuruisia reikiä.

Suomessa on 160 lajia, jotka pesivät luonnonkorsissa tai puunkoloissa. Ne kuuluvat erakkomehiläisten, erakkomehiläisten, petopistiäisten sekä näiden pesäloisten ryhmään. Kaikki ovat ahkeria pölyttäjiä.

Joissakin ohjeissa sanotaan reikäisen tiiliharkonkin käyvän pesästä, mutta Leinonen on toista mieltä. Siinä on liian isot reiät suomalaisille asukkaille.

Keinopesä sopii kaikenlaisille pihuille. Toisin kuin tavalliset am-

Keinopesää rakentamaan

Netistä löytyy useita rakennusohjeita pölyttäjien keinopesän/hyönteishotellin rakentamiseen. Pölyttäjien keinopesän valmistus -video löytyy YouTubesta.

Paras materiaali on koivupölkystä leikattu noin 20-senttinen pala, johon porataan 4-10 millin suuruisia reikiä. Sen voi rakentaa myös esimerkiksi järviruo'osta, koiranputkesta tai väinönputkesta.

Pesä kannattaa kiinnittää mahdollisimman paahteiseen paikkaan esimerkiksi tolpan nokkaan tai seinään.

Nyt on hyvä aika valmistaa pesä ja kerätä materiaalia seuraavaa kevättä varten, jotta korret ja puu ehtisivät kuivua.

piaiset, keinopesien asukkaat eivät puolusta pesäänsä. Piston voi saada vain, jos naaraan ottaa käteensä - koirat eivät pistä.

Pihalle voi ripustaa kolme tai neljä keinopesää. Niiden tulee olla vaakatasossa kukkakasvien yläpuolella, jotta roiskevedet eivät kastele pesää sateella.

-Ne kannattaa sijoittaa mahdollisimman paahteiseen paikkaan, jossa aamuauringon säteet lämmittävät pesää. **K**

ANNA KILPONEN

@Toriporina

Kesäkuu vuosimallia 2015 piilotetaan tilastomappeihin, sillä tuskin kukaan haluaa muistella, että Suomen suvessa voi olla näin ankeaa.

#oihanheinäkuu

